

Haruki Murakami

Haruki Murakami (12 de gener de 1949, Kyoto, Japó) és un conegut escriptor i traductor japonès. Ha publicat diversos best-sellers i col·leccions de contes. Va viure la major part de la seva joventut a Kobe, amb el seu pare, un monjo budista. La seva mare era filla d'un mercader d'Osaka. Ambdós ensenyaven literatura japonesa. Va estudiar literatura i drama grec a la Universitat de Waseda (Soudai), on va conèixer la seva esposa, Yoko. El seu primer treball va ser en una botiga de discos, igual que un dels personatges de la seva novel·la *Norwegian Wood*. Després del gran èxit d'aquest llibre, va deixar Japó per viure a Europa i Amèrica. El 1995, després del terratrèmol de Kobe, hi va tornar.

Autor_After Dark

Editorial_Tusquets/Empúries

Gènere_Novel·la

Pàgs_248

Una nit de l'altra banda

Joan Rico Vidal

A aquestes altures, tothom coneix a Haruki Murakami (1949), ja que és sens dubte un dels autors més en voga a qualsevol conversa sobre llibres i recomanacions d'amics. Després d'haver-nos ofert grans obres com *Kafka a la platja* -escollida millor novel·la del 2005 pel New York Times-, *Toquio Blues* o la superba *Crònica del pájaro que da cuerda al mundo*, ara ens arriba *After Dark*, escrita el 2004 i la darrera de les entregues que ens van donant en comptagotes i que ha aparegut a l'editorial Empúries en català i a Tusquets en castellà.

El títol del llibre fa referència a una cançó de jazz (una de les passions de l'autor) de Curtis Fuller de l'any 1959, *Five Spot After Dark*, i ens mostra la història d'una sola nit que transcorre entre les dotze de la nit i les set del matí, i on hi apareixen personatges deslligats que es van trobant per casualitat en un barri marginal on el temps sembla deturar-se i les portes de la realitat tancar-se. La jove Mari llegeix un llibre sola a un bar fumant un cigarret rere l'altre després de decidir que passarà tota la nit en blanc fora de casa quan coneix a Takahashi, un jove músic de jazz que decideix tocar per darrera vegada aquell dia. A partir d'aquí s'aniran separant i retrobant al llarg de les hores allà on un hotel de cites, l'Alphaville (referència a Godard), agafarà protagonisme. Allí hi trobarem més personatges desangelats i esgarriats dels quals sabrem petites pinzellades de les seves històries sense arribar a veure tot el seu dolor; una prostituta xinesa de la mateixa edat que la Mari i que ha estat apallissada, una vigilant exluidadora, un despota viciós sexual, un assassí de la màfia xinesa, etc. Tots amb històries que arrosseguen i comparteixen un instant abans de tornar a desaparèixer del primer pla. I dic pla perquè *After Dark* té una construcció i una narració volgudament cinematogràfica, on el lector guanya protagonisme com un company més de la veu del narrador. No ens equivoquem, no és pas un guió cinematogràfic, però la presentació dels espais i les imatges són volgudament portats cap al terreny del cinema, amb una escriptura serena i rítmica on cada element té importància i res és fortuït, acostant-nos a l'atmosfera d'alguna pel·lícula de Wong Kar Wai. D'alguna manera a aquesta novel·la Murakami sembla haver despullat la seva escriptura, desfent-se de tot allò innecessari per anar directament al gra. És com un somni directe i vertiginós, no en debades és un dels llibres més breus de l'autor japonès.

Tot aquest creuament de personatges mostra la impossibilitat de comunicar-nos i d'arrelar, la solitud de l'individu i com el nostre món pot canviar per una trobada casual, malgrat sigui breu i puntual. Un esment a part mereix el personatge i la història de l'Eri, un element purament Murakamià. Es tracta de la germana de Mari, una noia d'una bellesa espectacular que des de fa mesos només dorm a la seva habitació. La seva narració avançarà en paral·lel a la de la resta de personatges i obrirà la porta d'aquella altra realitat que tant li agrada referir a l'autor, creuant-se cada cop més amb la realitat de Mari. Aquest efecte serveix per fer-nos dubtar d'allò que és un somni o la realitat, on potser la vida dels personatges només és un somni massa pur. Si bé totes les obres d'Haruki Murakami destaquen per aquest joc esmentat entre la realitat i l'altra banda d'aquesta, mostrant la minsa línia fronterera que els separa i la facilitat per creuar-la, també és cert que destaca la seva capacitat per condensar i saber lligar finals que es desenvolupen en poques pàgines i relliguen el sentit del llibre o ens canvien la perspectiva. Això succeeix per exemple de manera magistral a *El pájaro que da cuerda al mundo* i ho fa també a *After Dark*, on el pesimisme general de la novel·la es desfà com un sucre al darrer instant, donant-nos aquest petit regust dolç que ens fa baixar millor l'amarga realitat, o somni, de la novel·la.